

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ.

Politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

Előfizetési feltételek:
Egész évre 6 frt. Fél évre 3 frt. Évesre 1 frt 50 kr.
Egyes szám ára 15 krajcár.
Előfizetési csekket a kiadóhivatalnál lehet B-Gyarmaton.

Hirdetési díjak:
Öt hasábos petitsor 6 kr. Bélyeg minden beiktatásnál 30 kr.
Nyitólír garmond sora 20 kr. — Nagyobb és többszöri hirdetések
juttatásánál különösen megkötöztetnek.

A lap szellemi részére s a nyitólírra vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők.

Előzetes pénz, reklamációk, és hirdetések
a kiadóhoz intézendők.

Egy nemes cél.

(T.) Mikor a humanizmus és könyörületesség tapasztalható arányokat kezdett ölteni; mikor a nemzeti életnyilvánulás a lét és önfenntartás egyik eszközévé, a küzdelem és haladás feladatává kezd válni; mikor hazafias czélok és kötelességek merülnek föl, melyek elől a jó hazafinak elvonulnia, félrehúzódnia nem szabad; és mikor könyörület, életnyilvánulás, hazafias czél és kötelesség pénzbe kerülnek, nagylelkűségünket s adakozásunkat veszik igénybe: a mellett az adakozási praxis mellett, melyet most folytatunk, nem élhetünk meg. Mikor minden jótékony célra adott forint 10—20 forintba kerül, mikor a jótékony cél fényűzésre és hiúságaink kiélegetésére használjuk föl, akkor a valódi céltól eltérünk, mert leszen annak a hatása kártékony, és leszen a vége kimerülés.

Mikor egy szoborra adakozunk 30,000 forintot, és arra a harmincezer forintos szoborra 10,000 forint áru koszorút rakunk: hát hol van itt az arányosság? Es ha veszünk, hogy a tulajdonképeni cél által igényelt 30,000 forint hány év alatt és mily kinnal gyűlt össze? Sőt hogy még ma sem volna együtt, ha Budapest főváros közgyűlése a még hiányzó 3000 forintot meg nem szavazza, holott a koszorúkra, melyek által kitűnni és melyekkel kérkedni, fényt űzni lehet, rövid napok alatt tízezer forintot felül lett kiadva! méltán felmerülhet előttünk az a kérdés: mikor leszünk már reális nemzet, és mikor adunk már többet a lényegre, mint a külszínre.

Egy vidéki kis városban például, akár a nevét is megnevezhetni: Aszódon a mult

évben, ugyancsak a Petőfi-szobor javára táncmulatsággal összekötött jótékony előadás lett rendezve. Igen ügyesen és igen sikeresen, mert a bevétel közel ezer forintba rúgott. Hja de kérem, mikor olyan fényűzéssel ment a dolog, hogy a kiadás levonása után talán csak 80 forint maradt a tulajdonképeni célra. És ha most már ideszámítjuk a nők toalettjét, meg amit a férfiak elkölthettek, hát kikerül belőle a másik kétezer forint. Tehát nyolcvan forint bevételért háromezer forint kiadás!

Képzeltető most már, hogy egy oly adakozás mellett, mely százezer forintot hoz be, hány millió lesz elpazarolva.

Ilyen reális nemzet vagyunk még mi! És nem hiába mondta a Pulszky Ferencz által említett franczia küldött a Rákóczy idejében, mikor a magyarok folytonosan arról panaszkodtak, hogy pénz nincs: „Nem csodálom, — mondá — hogy a legszükségesebb hazafias kiadásra sem telik, mikor ruhátok arannyal és drágakövekkel vannak borítva!”

És ebben a tekintetben alig változtunk valamit. Ruháink ugyan nem aranyosak most már, hanem a luxus amit másban űzünk, nagyon is helyettesíti az aranyos ruhát. És ha meggondoljuk, hogy elmaradott állami helyzetünk mily hazafias önmegtagadást és áldozatkészséget követel tőlünk, hogyha ezen átmeneti évek alatt csak egy kevés tudnánk önmegtagadók lenni, tehát sokszorosan lennünk érte kárpótolva: hát lever bennünket az a tudat, hogy erre a magyar nemzet még a mai napban sem képes. Az adónak minden krajczárját a legnagyobb panaszszal fizeti meg. Mikor egy szoborra tíz avagy tizenöt év alatt harmincezer forintot nem bír összehozni, ak-

kor egy hét alatt kiad koszorúra tízezeret; és hogy 80 forintot jótékony célra összehozhasson, 3000 forintot költ el.

Ez tehát: oly öröklött, de ma már nagyon veszélyessé válható nemzeti betegségünk, hogy az attól való megszabadulást egyik első feladatunkká kell tennünk, és bizonynyal többet használunk vele magunknak, mintha a zsidók ellen kesergünk és pénzüket irigyeljük.

Miután pedig az adakozásoktól menekülnünk nem lehet, és mert a mostani modorban folytatott adakozási rendszer a célját egészen megfordítja, gondolkoznunk kell, hogy az adakozást ne beszüntessük, de bővítsük, és mégis megtakarítsunk mellette.

Most halt meg Arany János nagy költőnk, kinek sirja ismét nem maradhat emlékszóbor nélkül. Itt lesz az ezer év emlékére felállítandó szobor, és ki tudja hogy még mi minden. Szóval a haladással ezek az igények is haladnak, s így gondolkoznunk kell, hogy mindezen igényeknek megfelelően, még többet adakozzunk, még többet mulassunk s mind a mellett megtakarítsunk eszközöljünk.

Nem alakulhatnak-e például városszerte oly társulatok, melyek a jótékony célok felkarolását tennék feladatukká. Ők rendeznék a gyűjtéseket, hangversenyeket, estélyeket stb. és képviselnék azt a testületet, amelyhez fordulnia kellene annak vagy azoknak, kik az emberek könyörületére vagy hazafias áldozatkészségükre számíthatnának. Ezen társulatok alapszabályok szerint működnenek, amely alapszabályok főfőpontja, a fényűzésnek és kerülhető kiadásoknak mellőzését tűzné ki célul. Hogy egy hangverseny vagy estély

A „NÓGRÁDI LAPOK” TÁRCZÁJA.

Arany János emlékezete.

Jelige: „Hiába tapsolsz, rettenetes halál!
Kik érdemekkel nyertek örök nevet,
A kik nem önhasznoknak éltek,
Búcsú hatalmad alá nem esnek.”
Virág Benedek.

Gyászolt őlt a nemzet. Fájdalom árja dúl
Minden kebelben hamvain a nemes
Kihűlt költői szívek, melynek
Szent dobogása megállt örökre.

Megállt szívének szent dobogása hát?
Nem halljuk többé mennyei szózatát?
Elpattanának-e a lantnak
Aetheri húrjai mindörökre?

Az isten így mért sújtja e nemzetet,
Mely sirva omlik mennyei lantosa
Szentelt porára, melyre áldást
Mond a magyar, valamíg csak érez?

Nem úgy! Miénk ő nem vala, mert hisz' a
Világ csodálá isteni műveit . . .
Egész világnak volt művésze:
Őtet az emberiség siratja!

Dicső szíllőttét veszté egész világ!
S kinek bonyolult környezeti homlokát,
Kihűlt a költő . . . teate porlik
Ámde a szelleme halhatatlan!

„Buda halálát” s „Toldi”-t a hír örök
Könyvébe jegyzé mostan a Múza föl —
S költői lelke lángugári
Mindörökre melegíti fogak!

Állítson szobrot bár neki nemzete,
Dicsőbb emléket hágy szíveinkben ő,
Dicsőbb emléket, halhatatlant:
S ezt az idő foga meg nem őrli!

A hálás nemzet könnyei hullanak
S nevére áldást mond imo hamvain:
Borostyánt szerzél nemzetednek
S környez ezért az örök dicsőség!
Bayard.

A csalódott.

(Rajz a nógrádi népeletről.)

Sárgulni kezd már a mező, fakulni, fonnyadni
kezdenek a növények.

Itt az ősz.

A fák lombjai egyre jobban pirosodnak s a természet fölött napról napra nagyobb csend terül el.

És ha a bágyadt nap még is ki-kicsal a hurkából egy-egy virágot, ennek a virágnak az élete olyan rövid, mint a záporoztató buborék, mint a Kovács Julius szerelme, amely alig virított ki a Gere Pista számára, már is megfonnyadt, elhalt, mert hát Julius időközben másnak esküdt hűséget, másnak engedte át ölére darázskarcos derékát s édes, tüzes, hosszú csókra operáját.

Pedig az a más egy batkával sem különb legény ám a Pistánál, aki nemcsak csinos ember, hanem jó

is, dolgos is, megbecsüli az édes szüleit, s annyira irásos ember, hogy mikor két év előtt a regementből elbocsátották, a kabátja gallérján jobbra is balra is három fehér csillagot hozott haza, amik után Pistát ugy hitták a katonaságnál, hogy „földvébli.”

Hej! — mondogatja magában ami derék Pistánk — miért is nem maradt a katonaságnál; hiszen a szántást-vetést elvégezte volna az őcsce, a Gyuri, aki az édesapjának meg az édesanyjának ép oly jó gondviselője mint ő, aki betöltötte már a huszonegy esztendő és nem kell pagnétet hordoznia, mivelhogy egyszermindenkorra „untáglík,” aki ha megházasodnék s asszonyt vinne a házhoz, akkor ő — a Pista örökre legény maradhatna, visszamehetne az édes-kezehez Boonyakországba, ahol ha megeat háborúra kerülne a dolog, egy újabb „metáliát” szerezhetne magának, vagy pedig agyonlőnék őtet, ami jobb is volna már neki, mert hát . . . az a Julius, az a Julius!! Miért is nem szíveli többé őtet, miért fordult el tőle, miért űli, hajlja a kétségbe, a kétség pedig — ki tudja hová! Hiszen nem vétett ő ellene semmit; nem bántotta meg egy szóval sem, sőt — ahogy a nóta mondja — úgy szerette, majd megette, mégis . . . elhagyta!

Hogy is történt csak ez az egész dolog?

A mióta a faluban az a nagy tűz volt, amikor a Pisták háza is leégett (épen két héttel történt ezután, hogy az öreg tisztifőt kirabolták), amióta Pistának a mezőről ellopták a sárga csikóját, azután meg mióta a riaka tehénrel oly szorosan kötötték jártak; azóta Gereéknek a gondja baja tízszer, százszor annyi mint azelőtt volt. Ezen gondok bajok közepette a „felvág”-on lakó Gere Pista legkevésbé ért rá arra, hogy az „al-

2000 forintba kerüljön 80 frt jövedelem mellett, hanem ezer forintot jövedelmezzen nyolczvan forint kiadás mellett. Ahol tisztelesen van elérve a cél, és mégis ezer forint a megtakarítás.

Az ily társulatok czíme aztán lehetne: „Humanitás“, „Hazafiság“, „Kötelesség“, „Pannonia“, „Hungária“ stb. És ezélja mindenesetre oly nemes, amilyenél nemesebb már nem lehet. Plane, hogy a jótékony estélyek és előadások rendezéséhez mindjárt pénz is legyen, hát alakulhatna akár részvényekre, s a részvénytőke kamatain felül bevett jövedelem lenne aztán a kitűzött célra fordítandó.

Szóval, tenni kell ez ügyben valamit, mert úgy amint most megy, nem jól megy, s nemcsak az egyeseknek, de magának az államnak és társadalomnak is nagy kárával jár, mert az erő nem a célra magára gyűjtetik, hanem a cél körül lesz elpazarolva.

Hát csakugyan pusztítja a „Phylloxera“ a penzi szőlőhegyeket?

E napokban úgy fél füllel, de azért tisztán — egy igen érdekes párbeszédet hallottam, mely a penzi ugynevezett „menyecske hegy“ aljában sétálva haladó két egyén: X borkereskedő és Y penzi értelmese bortermelő között a következőképen folyt le:

X. Hát csakugyan pusztítja az a Phylloxera ezt a penzi szőlőhegyeket?

Y. Ugy van uram! A Phylloxera itt rettenetesen pusztít. — Gyászos tanulságul szolgál erre ezen előtűnik fölnyúló, hajdan gyönyörű és legjobb minőségű bortermő, s most már nagyobb részt elhagyott pusztaszőlőföldekkel fedett ugynevezett menyecske hegy.

X. Furcsa! Hísz a Phylloxera rovar csak ez utóbbi években lett ismeretes, és pláne Pecen a mint tudjuk, csak ez év folytán lett szakértői vizsgálat folytán konstátálva, hogy itt csakugyan pusztít ez az átkozott rovar, már pedig az physikai lehetetlenség, hogy ezen itt látható roppant pusztítást oly rövid idő alatt vitte volna véghez.

Y. Hej uram! Régen pusztít már Pecen ez az átkozott csodabogár, csunyasféreg, mely az itteni szőlőkéken kegyetlenül rágódik. Hanem hát ezen rovarnak három válfaja van, melyek: 1. Az óriási szőlőlézéma phylloxera, 2. Az uzsora phylloxera és 3. A közönséges phylloxera, mely utóbbi kevésbé kártékony, míg az előbbi két válfaj kárlehetetlenül pusztít.

X. Nem értem! Uraságod valószínűleg tréfál.

Y. Jó! Tehát világosabban szölok: Először is a nagy dézsmaváltás tartozás az, mely sok szegény penzi szőlőtulajdonost arra kényszerít, hogy szőlőföldjét elhagyja. „Minek dolgozzam — ugymond — egész nyáron át, hitelbe vett keserű kenyéren, ha aztán ősszel kínos fáradságom gyümölcsét elnyeli a dézsma, úgy hogy a tél beálltával kenyérért síró kis gyerme-

kemnek nincs mit nyújtani és mezitelen testét nincs mivel befedni.“ — Igen uram! Elő sorban a nagy szőlőlézematartozás az, mely pusztává teszi a hajdan híres penzi szőlőhegyeket.

X. Furcsa! Hísz a szőlőlézematartozás behajtása körüli intézkedés igen természetes és jogos dolog, mert a mint tudjuk, nagyon méltányos a földes urakkal történt kiegyezés a szőlőlézematartozásra nézve. Hanem hát, a mint sejtem az itt a baj, hogy a penzi lakosok nagyon késedelmezők valának a dézsmaváltás fizetésével, s így történt aztán, hogy kamatok kamataival és végrehajtási költségekkel a tartozás nagyobbra emelkedvén a szőlőföld értékénél, tulajdonosa azt jobbnak látja oda hagyni. Hanem hát épen azt nem értem, hogy miért valának oly késedelmezők a fizetéssel? Mert ha ez így nem történik, — még ma is diszesek volnának a penzi szőlőhegyek.

Y. Teljes igazsága van önnek uram! De hogy tudja meg, mi okozta itt ezen siralmas állapotot elmondom azt is: Hát kérem, az itt a bibi, hogy akadt egy két tudákos üres koponya, maguk is terjedelmes dézsma szőlőknök lévén birtokosai — kik a következő — bután alátaló danával alatták a szegény penzi pört: Atyafiak! Ne fizessük meg a szőlőlézematartozást, mert hisz azt előbb utóbb elegeti nekünk a kormány, vagy ha nem is, legfeljebb ki leend az vetve az egyenes adóval országászerte, és így mi azt meg sem fogjuk érezni, s aztán egyszer csak arra ébredünk, hogy kvitt, elveszett a dézsma!

X. Biz ez uram nagyon furcsa dolog! Azok a bizonyos álpróféták nagyon megérdemelnék a purgatóriumot!

Y. Ugy van! Megérdemelnék, — magam is azt mondom.

X. Hanem hát domine spectabilis, az a másik válfaja a Phylloxerának, — az a — a mint nevező — „uzsora phylloxera“ — miként pusztít hát?

Y. Ez az „uzsora phylloxera“ kérem itt általános és bűzös óriási pusztító rovarrá nőtte ki magát, mely első szülöttje a „dézsma phylloxerának.“

X. Hogy-hogy?! Uraságod ismét talányokban beszélsz?

Y. No jó. Tehát mindjárt megfogja érteni. Azt már csak tudja uraságod, a mit minden ember tud, hogy t. i. a természet törvényeinek engedelmeskedni kell, s így különösen az üres gyomor követelményeinek. A penzi pör pedig már tavasszal nagyon éheznek, elfogyván csekély élelme a mit kegyelemből a végrehajtó meghagyott neki. Jaj de dolgozni kell ám, — éhen pedig nagyon nobéz a kapa. Kapja tehát magát a szegény, s előző évben tett fogadalma dacára, — mert hát a szűkség nagyon égeti — felkeresi ismét azon ismert undok helyet — itt helyben vagy pedig Váczt, a hol pedig már több ízben lenyűzták a bőrt és azt adták neki eledeleül. Saját véréit itta és raját húsát otte — nyári veritkezés munkája közben a jámbor. Most ismét oda megy az istenadta, hogy újra lenyűzrők. Nem bánja. Meg szokta már ő ezt a nyomorúságot. — Izzik jó ember! Szívesen ad 50 frtos váltóért 20 frtot; vagy előlegez borra: Szívesen ad egy hectoliterre 4 frtot. — Hanem hát aztán ennek a jószívű embernek jó szaglászai is vannak, kik

azonnal ki szimatolják, hogy Marcinak vagy Jankónak mikor érik a szőlője, mert hát a penzi szőlőt szeretik még Bécében is. — Kapja tehát magát, és küld a faluba vagy tíz kocsi alá való svábot, — ezek aztán ellopik a penzi szőlőhegyeket — s az eladósodott pör — csak hogy pénzt lásson, szívesen enged, hogy potom áron a legzebb szőlőt lezsedjék, s csak a rothadja marad meg. — Volna hát most már pénze a szegény Marcinak és Janónak. Jaj, de a borkorból elő ugrik leik, s a sváb neki fizeti a vételért, a váltót aztán eltépi, s azt mondja hogy: kvitt, szegény Marci és Janó pedig nagyot bámul erre, hanem végre is, mi tévők legyenek?! Leszedik a robadt szőlőt és búsan préselik belőle a hitvány fanyar savanyúságot, búsan — mondom, — mert előre tudják szegények, hogy nem fog abból jutni sem dísznótorra sem keresztelőre, mert biz azt elnyeli a dézsma.

X. No most már megértettem uram! Hanem végre is mily véleményben van ön ezen, amint nevező, „közönséges phylloxera“ rovarrá nézve.

Y. En azon nézetben vagyok, hogy ezen legutóbb felfedezett „közönséges phylloxera“ rovar, az első válfaj unokája, a másodiknak pedig édes gyermeke. —

X. Megint talány! Ejnye uram de a magasba kapkod!

Y. Csöndesen csak rogo. Már én azt így szoktam, no! Hanem hát, hisz ez világos. Hallja tehát: Azért terjed mindig jobban és jobban a penzi szőlőhegyeken az a „phylloxera“ nevű szőlőpusztító rovar, mivel a nagy dézsmaváltás és az uzsora által elnyomított nép hanyagul csak immelámmal muakálja, vagy egészen is elhagyja pusztulni szőlőjét, s így nem csoda, ha az Úr Isten, ki műveiben mindig következetes volt és marad örökké — azon helyre melyet az emberek elhagytak, valami élő lényt teremtett és ez az a rettenet „phylloxera.“

Takács Lajos.

Tanúgy.

Jegyzőkönyv, a nógrádmegyei tanítótestületnek f. 1882. évi augusztus hó 30-án Szécsényben tartott rendes évi közgyűléséről.

(Folytatás.)

10. Ennek kapcsán Nagy József tagtárs jelent, miszerint néhai Vildt József kartársunk özvegye a könyvtár gyarapítására 80 kötet könyvet ajándékozott.

Örvendotes tudomásul szolgál. A nemes keblű adakozó nőnek jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatik. A könyvek átvételével s a könyvtárba egyleti költségen való szállítárával Nagy József bizatik meg.

11. A nevezett jegyzőkönyv 8. pontja értelmében Komjáthy Anzelm kir. tanácsos és tanfelügyelő úr értesítéséből a megyei közgyűlés által a nemzeti intézet egy a magyarnyelv tanításánál kitűnő eredményt mutató tanítók számára létesítendő ösztöndíj felállítására kértvén fel, minek létesítése vagy nem létesítése a tanítótestület még kiértesítve nincsen.

Felkéretni határozatott tanfelügyelő úr, hogy a tanítótestületet ez ügyek állásáról kiértesíteni sziveskedjék.

végi“ leányok után futkosson. Ésre sem vette tehát, hogy a Bánom-Kovácsék Juliskája mennyire megnőtt, milyen derék, eleveneségtől, egészségtől duzzadó hajadonná serdült; azaz hogy észrevette biz ő vagy egy fertályesztendeje, épen pünkösöd után való vasárnapon, amikor Julcsát a nagykokcsában tánczolni látta.

— Ejnye! — mondogatta Pista — be takaros fehérceled ez a Julis! Majd tánczra szólította őt s a közben a leány azzal a parázs szemével olyan szépen, olyan kedvesen nézett Pistára, hogy ez egyszeribe bellesett a szerelem sötét vermébe, még pedig olyan mélyen, hogy se látott, se halott, csak a szíve dobogott, különösen akkor, mikor a harmadik kopogás, néhány meleg kézfázós és egy pár tüzes viaszszócsa után ott találta a voremben Julcsát is, aki nemcsak szóval, hanem később forró öleléssel s még forróbb csókkal is bizonyitgatta, hogy neki szintugy tetszik a legény, hogy szerelmes belé, és ha az édes szülei nek ellenvetése nem lézen, hát feleségül is hozzá megyen.

Eztán a vasárnap után Pista minden áldott nap kétszer is betekintett a Kovácsék portájára, megnézni, megkérdezni, mit csinál az ő egyetlen, lelke, az ő kincse, mindensége?

— Hát — volt a kérdésre a felelet — mindig csak kelmedről gondolkozom. És ezekhez a szép szavakhoz a Juliska nézett is olyan gyönyörűen, hogy — amint a költő mondja — repesett a szív a legény szemében.

Pista boldog volt, nagyon boldog; és mit sem adott az édesanyja testvérének Rozál néninek a kerge híreire, hogy hát a Julis ilyen meg amolyan, hogy

csapodár volna, hogy Pistán kívül másra is tekintene, hogy szeret bonyélni, aztán hogy már szeretője is lett volna a Kancsal Kis Péter fia, az a povalyacs, akinél három keszkenője is van Julisnak, meg hogy...

Hiába beszélt Rozál néne Pistának akármit is. Nem hitte el. Pedig, hej! de jó lett volna azoknak a bireknök csak a felét is elbinni.

Már negyedik hete szeretgették egymást, mikor jött a parancsolat, hogy Pistának mint rezervistának az idei hadgyakorlatokra be kell rukkolni Losoncra, a honnan csak Mária nevenapja után fog haza szabadulni.

Istenem! mily kinnal vegyes bánattal bagyta ő el Julist, aki szintén nagyon szomorkodott s azt mondta, hogy amig Pista vissza nem jön, olyan lesz mint a letört, utszélire vetett virág, hogy amig Pistát újra nem látja, minden nap, minden óra, minden minuta olyan hosszú lesz neki, hogy ki sem mondhatja és sirni fog sokat, nagyon sokat. . . .

A losonci lógerban ma három hete adták ki a „befélt“, hogy másnap a rezervisták haza mennek.

A fiúk öröme határtalan volt.

Gere Pista örült köztük legjobban.

Mikor a távolban, jó távolban a falu temploma tornyán lévő keresztnek a gombját megpillantotta, akkorát dobbant a szíve, mint a regement nagydobja, mikor ráttnek.

— Jaj! — fohászodott egyre Pista — de meszszire is nyújtózkodott ami falunk határa; hej! csak már láthatnám, csak már ölelhetném az én drágámat, Juliskámat.

Öreg este lett, mire hazaért.

Alig ölelte, alig csókolta meg az édes szüleit, sietett a Kovácsék házához.

De nem hiába találkozott pappal, mikor az utcába befordult, ahol a Kovácsék háza áll.

Julist nem találta otthon.

Pedig az érkezését tudta Julia, mert megírta neki. És ime, sem a falu végén nem várakozott rá, sem a kapuajtóban nem leste őtet, de még csak odahaza sincs!

Megdöbbsent a Pista; mikor pedig a leány anyja azt mondta, hogy (vasárnap lévén) Julia a nagykokcsában van tánczolni, akkor olyan szédülés fogta el a jó fiút, mint mikor Bosnyákországban oldalba tévedt az a török golyó, amelyet aztán oly szerencsésen kioperált a doktor.

Most, mint egy gőzmasina, úgy rohant Pista a nagykokcsába.

A banda javába huzta a nótát és a fiatalaság ugyancsak rakta a csárdást.

De tán senki sem rakta annyi gyönyörűséggel, annyi tüzrel mint Kis Ferke, és senki sem szorította magához a tánczosnéjét oly hévvel, amilyenel ő szorította kebléhez a „legderékabb“ és a „legzebb“ leányt — a Kovács Julist.

A leány is egészen átadta magát annak a ki-mondhatatlan édes valaminek, amit tánczközben érzett, és türtős fujét csaknem egészen a legény vállára hajtva, elbódulva suttogta, hogy: jaj de szeretem is én kelmedet Ferke!

Pista e pillanatban ért az ivóba (ahol a táncz folyt), látta a jelenetet, odaszökölt Julisához és...

12. A fenti jegyzőkönyv 9. pontja szerint egy tanítótestületi könyvbíráló bizottság választott, melynek első feladatát tűzött, hogy a Bolicza József-féle nyelvtani kézikönyvet bírálja meg. E bizottság azonban még nem alakult meg.

Kemény Gábor kántár, a könyvbíráló bizottság többi tagjaival érintkezébe lépni, így a bizottságot megalakítani, a megalakulásról pedig az elnökséget értesíteni bizatik meg.

13. Az érintett jegyzőkönyv 11. pontja értelmében a befolyt tagsági díjak tisztá jövedelmének fele a könyvtár gyarapítására fordítandó; ez, úgy más utalványozás sem történvén, a könyvtár ily módon semmi kép sem gyarapodhatott, noha a könyvtárnak paedagogiai művekből való gyarapítása felelő szükséges volna.

Határozatott: 1-ször a befolyt tagsági díjak tisztajövedelmének fele paedagogiai művek beszerzésére úgy a könyvjegyzék (catalogus) a tagok számára hozott mennyiségbeni minél előbbi kinyomtatása a nyomtatási költségeknek elnök által való azonnali kiutalványozása.

2-szor. A könyvtár ambulansá tételére nézve pedig kimondatott, hogy annak egyes részei a körök kívánságára, az általuk viselendő szállítási költségek és felelősségük terhe alatt könyvtárak által kiadandók.

14. A múlt gyűlési jegyzőkönyv 14. pontja szerint jelentetett, hogy Tantassy János kántár elhalálozott, — noha nevezett örömtünkre jó egészségrek örvendő el.

Örvendetes tudomásul vétetett s a tévedés törölni határozatott.

15. A nevezett jegyzőkönyv 18. pontja szerint a magyar nyelv terjesztése szempontjából ovidák és gyermekertek állítandók fel, minek érvényre emelése ez időszert csakis társadalmi úton lévén elérhető, a tantestület egyhangú kérelme oda irányul, hogy kir. tanfelügyelő úr, mint erre a leghivatottabb, a mozgalmat megindítani sziveskedjék.

16. A 20-ik pont a felekezeti tanítók ötöd éves pótlékáról szólván, a pótlék elnyerése a tantestület részéről a felekezeti tanítókra nézve igenis méltányosnak találtatott, tekintve azonban a vidékenként dívó különféle fizetési módokat, úgy egyéb akadályokat, a méltányos cselekmény előmozdítására jelenben a hírlapok utján mozgalmat megindításának más eszköz nem lévén, felkértem a tantestület azon tagjai, kik az irodalommal gyakorlatilag is foglalkoznak, hogy a mozgalmat megindítani sziveskedjenek.

17. A jelenleg használatban lévő Indaly féle olvasó salitablák átdolgozására a 21. pont szerint Percze Lajos indítványozóval a könyvbíráló bizottság bízott meg, ez azonban eddig e tárgyban nem munkálkodott.

Percze Lajos a bizottságot az ebbeli munkálatok együttes eszközésére összehívni megbízott.

18. Műbíráló bizottság övről övre választatik, azonban tekintve Pintér S. úr kitűnő munkálatát, a közgyűlés e jogát jelenben nem gyakorolta.

19. A legutóbbi közgyűlés jknyv 23. pontjában azon régi határozat (mely a körjegyzőknek a tanügyi törvényeknek az iskola külletére vonatkozó szakaszából való megvizsgálásáról szól) érvényre nem emeltetése miatt meginterpelláltván, ennek határozata így: Elnök azon válasza, miszerint a szigorló bizottság még a határozat hozatal előtt fogadosított a kívánt eljárást tudomásul vétetett, tévesen szövegeztetvén.

Az akkori közgyűlési határozathoz hűen ily alakban: Elnök azon válasza, hogy a szigorló bizottságnak a jelenlegi tanfelügyelő tagja, tehát jelenleg más intézkedés feleség vált, tudomásul vétetett s javíttatni határozatott.

20. Szomorúan tapasztaltatott, hogy a kör ügy a közgyűlések, tekintettel a tagok számára, nem oly látogatottak, mint ezt az alapszabályok szerint megkívánni lehetne. Egyszersmind Kovartz Emil levele olvasatuk fel.

Ez okból a múlt gyűlés 26. jk. pontjának érvényben hagyása mellett kimondatik, hogy a távol maradt tagok keletől számítva 30 nap alatt az elnökségnél annál inkább igazolják elmaradásukat, mert különben ellenők az alapszabályok értelmében a törv. lépések meg fognak tétetni. Kovarcz Emil távolléte pedig e határozathoz hűen igazoltnak tekintetett.

S z ü g y, nov. 2.

Tekintetes Szerkesztő úr! Az ipolyvölgyi vasutról már hosszú idő óta hallgat a krónika; rossz néven hát nem lehet venni, ha az ügyet e pár szóval feleltem.

A másik pedig, hogy az október 13-án tartott közigazgatási ülésben gróf Csebián László által tett indítvány üdvössége kétségbe vonható senki által nem lévén, mégis igen egyszerűen eljött; most épen, midőn a fizetés lefoglalása törvényesen engedélyezve van, ideje, hogy ezen uszora időszakban keletkezett törvénynek eltörlése országoszerző szorgalmaztassék, elvénben a segélyre szorult tisztviselők számára megynként segélyző bankok felállítassanak. Ezeknek honnan való megállapításáról, kezeléséről, a kezelők anyagi felelősségéről, s maga a segélynyújtásról itt szólni még időelőtti volna, de kivitele s konkrét kezelése nem lehetetlen, azon megjegyzéssel, hogy valamint az osztrák-magyar bank befűgyeibe egy miniszter sem avatkozik, úgy ily segélyző banknál bármely főispánnak vagy képviselőnek befolyását. mellőzendőnek s kizárandónak tartom.

Sándor Károly.

Hirek.

Hymen. Felső Tőron (Hontm.) Mohilla János ministeri számtiszt okt. 29-én vezette oltárhoz Grünvald Sándor ezredesnek és szintén elhalt nejének született Pongrácz Szidónia asszonynak hátrahagyott leányát. Tanuk voltak: Pongrácz Lajos alispán, Pongrácz Sándor nyugalmazott altábornagy és Pongrácz István nyugalmazott tábornok. Nyoszolyóleányok Pongrácz Emma és Gabriella k/asszonyok. Az esküvőt fényes nászalkoma és táncz követte.

Kitűntetés. Mocznay Mihály zahorai tanító 50 frt jutalomban részesült, amiért a magyar nyelvet jó sikerrel tanítja.

Színi jelentés. A b-gyarmati iparos ifjúsági egyület által a mai napra jelzett előadás a színpad előállításánál felmerült akadályok miatt, csak f. hó 12-én fog megtartatni.

B-Gyarmat városa orvosul e hó 4-én tartott közgyűlésen Kohn Kálmán választott meg.

A halottak estéje, mint mindenütt, úgy nálunk is — a kegyelet gyönyörű ünnepe volt. — Általában azt lehet mondani, hogy ezen szép és kegyeletes keresztény cultus évről évre szobbb és meghatottabb fejlődik. — A sirook legűbbje nemcsak kivilágítva, de felvirágozva, sőt néhány helyen pompás koszorúkkal feldisítve voltak. — Nagy néptömeg hullamzott a sirook körül, — s az áhitat magasztos jeleneteit — oly meghatóvá tette a Hanly-féld kápolnában tartott szent mise, melyben a szent ének az úrv. Hanlyné által adományozott új harmonium mellett százak ajakáról hangzott fel a mindenhatóhoz. — A kegyeletes szép szokás minden zsinati határozat nélkül átragadt nemcsak a protestans, de a görög nem egyesült temetőkre is, mely temetők immár jóformán egygyé lettek, — s a felvilágosult század nivellirozó hatalma az elválasztó meggyököt örökre eltűntet. Feledhetlen jó barátaink sirjai, Boró Gáboré, Less Antalé, Chikán Mihályé — szépen fel voltak disztve, s azon szép immortell koszorúk, melyeket a szeretet tett le sírfelűkre, emlékeket fájón felelevenítették. Pompás virágcsopordozat emelkedett Bogovicsné sirján is, — Szűdy Henrik sejjáját pedig értékes koszorú díszíté. Novákné Gozsló Petra sírdombján egész koszorú gyűjtemény volt látható. Ezeket kivül szépen fel voltak disztve: Tapolecsányi Adorján, Bözda Mihályné, Bérczi Lajosné, Bérczi Anna, Aninger Károly, a Villi család, Hanke Leo, Jauszné, Ropperné, Havas Jolán, Algöver Mihályné, Horváth Mártha, Irinecz József, Molnár Józsefné, Dietrich Olivér, Paczoly Imre sirjai. — A kegyelet ünnepe csak 8 óra felé végződött, — s a meggyújtott gyertya szálak, miként az élet, lassan lassan kialudtak.

B-Gyarmat város képviselőtestülete okt. hó 28-án közgyűlést tartott, melyen az 1883-dik évre szóló költség előirányzatot vette tárgyalás alá. A költségvetés általában elfogadtatott; a részletes tárgyalásnál csupán néhány tétel képezte vita tárgyát. (Bevételek 4100 frt, kiadás 13,965 frt, s így a 9805 frt különbözet a pótdoból lesz fedezendő a pótdó ezorint egy adó forint után 26 krban lesz megalapítva.) — A világitásra a költségvetésben 500 frt van felvéve. Több rendbeli felajánlás történt, hogy a lámpák tőbbnyire holdvilágos estéken gyjttatnak meg. Volt oly kisebbségi nézet is, hogy az 500 frt sok a vilá-

gitásra. Azonban a többség úgy találja, hogy biz az nem sok, sőt kevés; azonban ezt a követet helyes ellenőrzés és felügyelet mellett lehet akép beosztani, hogy a sötétséget megvilágítsuk. Így például helyt len az, hogy a lámpák holdvilágos estéken égnek; felesleges az, hogy a lámpák (bár az éjjelzők a nem éjjelzőkkel egyaránt adófizetők) éjjel után éjzenek. — Mellesleg legyen mondva, hogy B-Gyarmat városa többet költ aránylag a világitásra, mint Arad. Arad költségvetése 230,000 frt, s a világitásra 15,000 frtot ad; B-Gyarmat költségvetése 14,000 frt, s a világitásra 500 frtot ad ki, vagyis Aradon 1 adó frt után 0-15 kr esik világitásra, B-Gyarmaton pedig 0-28 kr. A civilizáció hőmérője a világoaság! Itt nem szabad fukarkodni. — A képviselőtestület a világitási rendszabályok megalkotásával Elheniczky Flóris úr elnöklete alatt Elter Ede, Felsenburg Tivadar és Stiller Jónás urakból álló köldűtséget bízta meg. — Előkerült a kiadódó ügye is. A bizottsági eljárás lassúsága addig vitte a dolgot, hogy a város a saját maga házáat rendőreleg volt kénytelen bezáratni. Most a köldűtségek újból oda lett utasítva, hogy a kiadédek számára alkalmas helyiséget béreljen, — s nov. hó 4-ig adjon arra véleményes jelentést, hogy a város eme helyisége mily javításokat igényel. Ez ügyben tegnap tartatott közgyűlés, melynek eredményéről lapunk jövő számában tesszünk jelentést. — Roményfy József úr az ipariskolát illetőleg előadta, hogy a tanárok panasza szerint, ezen iskola ügye egy időtől el van hanyagolva, szalma tűznek mondja az eddigi rövid érdeklődést, melyet néhány iparbarát eddig kifejtett az iskola körül. Nézete szerint legerészerűbb lenne ezen iskolát az iskolaszék felügyelete alá helyezni. Horváth Danó képviselőtag azonban erre azon felvilágosítással szolgált, hogy ezen iskola feletti felügyeletet egy miniszteri tanterven és rendeleten alapuló bizottság (gondnokság) gyakorolja, mely meg van alakítva, s mely e tanér kezdetén is megette az iskola megnyitására, s a tanárok megválasztására vonatkozó intézkedéseket. Nem tagadja azonban, hogy a város főfelügyelete erre is kiterjed, s így, midőn azon panasza merül fel, hogy ezen iskola ügye el van hanyagolva, indítványozza, hogy e tárgyban ama ipariskolai gondnokság kötelességére figyelmeztessék s az iskola állapotáról, a hiányokról, s általában azon okokról, melyek ezen iskola fejlesztését gátolják, tegyen felvilágosító jelentést. Ezen indítványt elfogadtatott. Köry Tivadar úr figyelmébe ajánlja az előjárásnak, hogy rövid idő alatt Péterffy, ipariskolai biztos fog kiküldetni a minisztérium által városunkba a losonczlak ezt kitűnően fogadták. Mi se maradjunk hátra. Szóba került a kaszárnya ügye is, melyre nézve Reményfy József úr adott felvilágosítást. Az ügy jelenleg már odáig van fejlesztve, hogy csak a pénz hiányzik még az építkezésre. — Az alispán jóváhagyta a város azon határozatát, melyet a Kohn és Strajzinger-féle faraktárak ügyében, ezek tűzmentes körülépítésére vonatkozólag hozott. — Végrehajtás végett kiadott az előjárásnak. A közgyűlés, melyen a képviselők nagy számmal vettek részt, d. u. 1 órákor ért véget.

Az u. n. mindszeri vásár okt. 30. és 31-ken B-Gyarmaton igen sikerűltnak mondható minden tekintetben. A marhavásár kitűnő volt akár a kínálat akár a kereslet tekintetében. A marha nem volt drága. Tömérdek volt a gabona is, s így az ár csekély volt. Rozs 2 frt 80 kr., árpa 1 frt 80 kr. A buza ára változott. Káposzta délig 3-4 frt, déltán 2-3 frt árban kelt. — A kereskedésekben már rég volt oly forgalom mint most. Általában véve a vásár, főleg az első napon, kitűnően sikerűltnak mondható.

A takarékpénztári betétek megadóztatása tárgyában kiadott törvényjavaslat felett nálunk is megindult az ezmeccsere, — s már úgy látszik mozgalm is indul ollené, amin azonban a szegényebb emberek eszűndesen mosolyognak.

Az első magyar ált. biztosító társulat, mely minden hazafias ügyet felkarol, 500 frtot adományozott Arany János emlékére.

Szklabonya községben f. évi november 1-től kir. postabivatal lépett életbe. Ezen postabivatal naponként egyszer közlekedő küldőncz kocsi postáját utján egyfelől a kékői, másfelől a b-gyarmati postabivatallal költetett össze. A szklabonyai kir. postabivatal körbesítési körletébe beosztatott Ebecz, Kisujfalu, Kiskőrös és Nagy-Sztráczin községek és Alsó Csehi puszta, melyek közül eddig Ebecz Szklabonya községgel együtt a b-gyarmati, a többiek pedig a kékői postabivatal körbesítési körletébe tartoztak.

Rövid hírek. Az őzsi kinövezések között örömmel olvastuk, hogy Györgypál Ferencz l. oszt. százados, rangjának megmaradása mellett őrnagyi illetékekkel a nógrádi 25-ik honvédrészlőal parancsnokává, Markovics Ödön honvédrészlőal zásb. áll. főhadnaggyá, és Gebora István hadapródintthelyettes tétl. áll. honvédrészlőal vezértettek ki. — De m end községének, melynek nagyresze leégott, öfelsége 300 forintot adományozott. — A b-gyarmati dal-egylet által a pártoló tagok tiszteletére a „Mátyás király" hoz ezimzett sűrűházban rendezett dalestély tegnap tartatott meg.

Magyarország függetlenségi harcza 1848-49-ben. Irta Gelich Rikárd tábornok. Két kötet, szines képekkel, térképpel. Előfizetési ára 6 frt. Ezen sok évi tanulmányozás és kiadatlan források gondos feldolgozásából oredt munkának főfeladata a magyar függetlenségi harc történetét az akkori honvédelem önálló és kimerítő leírásával szakszerűen és sokszor új szempontból előadni. A munka egyrésze kirekesztően a hadműveletekről szól és magában foglalja 1-ször. Magyarországnak mint háború színterének katonai szempontból való méltánylását, 2-szor. A hadviselő felek hadseregeinek egymással való párhuzamosítását, 3-szor. A fajharcot, 4-szor. A tölő hadjáratot, 5-szor.

EPITAPHIUM

ARANY JÁNOS sírkövére.

Bár kicsiny a sírhant: nagy költő nyugszik alatta.

A ki az époss, dal, ballada mestere volt.

Szent Álmát ne zavard könyveiddel, honfi, a halottként

Meg ne sírsz: hiszen éi lángeszű műveiben

1882. okt. 30.

Thewrewk Árpád.

Az aprillai hadjáratot, és az. A nyári hadjáratot, 7-er. A magyar hadsereg végvesztését és fosztását. Az egész munka két vasos kötetre terjed (egy egy 32-35 iv.) nagy 8 rétből díszes kiállításban fog meg jelenni és 17 négyes füzetben is kibocsátatni. A füzetes kiadásból 3 hetenkint jelenik meg egy füzet. A 4 lras füzet ára 40 kr. Az előfizetési ívek és külön megrendelések l. é. november hó 20 ig beküldendők. Algor Lajos kiadóhivatalába Budapestre.

Mindenazentek napján a Báth-féle kávéházban szép társaság gyűlt egybe a helybeli polgárokból. Szóba került lapunk múlt számában megjelent a Szécsény városára vonatkozó azon hír, melyben az orger és berger nevet viselő honfiaknak az eszébe hozott, hogy hiszen ők Magyarországon laknak s nem illik nekik, hogy legalább neveiket megmagyarosítsák. — Kaptva kapott ezen N. N. polgártársunk s egy lelkes beszédben felszólította a jelenlévőket, hogy tekintve azt, miszerint nálunk B. Gyarmaton is igen sok némethangzású czégléírat díszelgeti utcáinkat, tehát mutassunk jó példát Szécsénynek, s magyarosítsuk neveinket tömegesen. — E felhívást általános helyeslés követte s nyomban el is határozatott, hogy nevüket a jelenlévők mindnyájan megmagyarosítsák. A szót tett követte, a meggyűzőt választották s annak egyenként bemondták jelenlegi a magyarosítandó neveiket, ezáltal kötelezően magukat, hogy névgyarmatunkat legközelebbi idő alatt keresztül viseljük. — De im, hesszéljen a névsor: Weiss—Féber, Svarcs—

Fekete, Munk—Munkás, Hiltner—Ötvös, Tanb—Galambos, Lövy—Oroszlányi, Elfer—Szamosi, Balas—Rissay, Schlesinger—Dallós, Schönfeld—Széghalmi, Teller—Tányéros, Spitzer—Hegyesi, Bercseller—Bercselli, Rigó—Rigó, Stiller—Csöndes, Gräber—Árkay, Polácsak—Volgyi, Streizinger—Hangonyi, Schmidt—Szikrai, Doman—Vári, Himmler—Egodi, Herczfeld—Sávitelendi, Kohn—Kont, Bralsach—Poroszi, Meisner—Csinkási, Schönberger—Szépegyi, Hellebrandt—Világi, Zettel—Jegyeai, Löwinger—Oroszi, Hanusz—Dósa, Goldmann—Aranyosi, Figler—Tréfas, Winter—Téls, Gescheit—Tudori, Szommer—Nyáry, Heksch—Horgas, Lehr—Lengyel, Kommerell—Megyesi, Reiser—Utasi, Steiner—Kövesdi, Jaulusz—Siráki, Gansel—Ludasi, Javorék—Javor, Hutnik—Kala—pos, Sebjan—Sebök, Arendorfer—Hérialvi, Heer—Medvei, König—Király, Králik—Királyi, Perikinkó—Perényi, Chalupka—Háza, Hummer—Rákosi, Gajdár—Dalf, Scheider—Szelényi, Scheiber—Körf, Fischer—Halas, Weinberger—Horhegyi, Felsenburg—Szik—lavári, Reinhard—Tisztai, Grünbaum—Zöldági, Binner—Méses, Guttmann—Szivesi, Rosenbaum—Rózsabérki, Ebenführer—Kónai, Müller—Molnár, Petrovics—Péter, Glazer—Üvegi, Róth—Veres, Makovicsky—Mákos, Böhm—Morvai. — A bemondások végzetével vig lakoma rögtönzöttetett, s végehozza nem volt a toasztoknak, melyek legtöbbnyire N. N. polgártársunkra, mint ezen dí—csérendő mozgalom kezdeményezőjére mondtak. — A többi közt én is meg akartam öt lepni egy hangzatos dikcióval, de épen azon pillanatban, midőn hozzáfognék, fölébredtem ál—momból, s így az én szépen kifundált dikción az egyszer fuccsaba ment. Hogy azonban érdekes álmodat reggelig el ne feledjem, hevenyében papírra vettem s azon szinte óhajjal közlöm, vajha ez álmod megvalósulna. (Kerti.)

Egy elveszett véglegény. Ozlik Mihály 32 éves legény, pribeli lakos most két hete kezét fogott egy a. pribeli hajadonnal, múlt vasárnap kihirdetteti, s hőtűn a gyarmati vásárba jött jegyesének testvér—bátyával, hogy a régi szokás szerint ajándékot vegyen jegyesének. A nevezett Ozlik Mihály, jóképű fiatal ember, fekete szemű, inkább magas, mint alacsony. Hazulról 25 frtot vitt magával. A becsületes jó ember mostanáig tér vissza a vásárból, nem látta őt senki azóta. Ozlik Mihály becsületeségére ritkította pár—ját. Szegény özvegy anyját lelkiismeretesen ápolta és megtisztalta. Hová lehetett ez az ember? Ezt a kér—dést homály fedi. Vizbeugrott, meggyilkolták, vagy mi történt vele? — Ajánljuk ezen meglepő esetet rendőreink figyelmébe.

Szerkesztői üzenet.

Megyer. S. urnak. Megengedi, hogy a beküldött cikket csakely módosítással csak jövőre fogjuk közölni.

Felolós szerkesztő:

Horváth Danó.

Üzlethelyiség változtatás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönségnek tudomására hozni, hogy üzletemet f. évi november hó 1-től a Takarékpénztár épületéből az annak átellenében lévő Heksch Sámuel-féle házba (a volt cukrász helyiségbe) teszem át, kérvén a nagyérdemű közönséget, hogy bizalmával mint eddig, ugy ezután is megajándékozni kegyeskedjék.

Magamat a n. é. közönség becses figyelmébe s pártfogásába ajánlva, maradtam

Mély tisztelettel

Gansel József.

Nemesített csemeték eladása.

Forgách Antal gróf ó excellenciája kéki kertjéből a 2 3 és 4 éves különféle nemesített csemeték elárusítása f. é. november 1-én veszi kezdetét, mi midőn köztudomásra hozatik, kéretnek a t. cz. megrendelők, hogy megrendeléseikkel vagy tudakozódásaikkal forduljanak

Stiitz Antal

főkertészhez Kékkön.

Fontos mindenkinek!

Élet és egészségügyben!

A HOFF JÁNOS-féle malátagyógytáp gyármá—nyok a művelt országot legközelebbi orvosi el—ismeretűk, s tudomány által felkarolva, mint pá—ratlan készítmény a földön koránas fejlődésműk által 58-szor kitüntetve, és azért az egész világon a legnehezebb betegségekkel mint sokszorosan kipró—bált gyógy és tápszert elterjedve vannak.

Legújabb nyilvános becsi közönlővel
1882. aprilis 8-áról

egy meggyűzőt beteglét, ki övét köréből már elvezeték hitt volt, szemlélőmást és csodálatos módon gyógyult, hurutos köhögés, rekedtség, mellgyomor, torok—sége bántalmak és szédülésből.

HOFF JÁNOS

cs. kir. udvari szállító urnak, cs. kir. koronás arany ér—deméretű tulajdonosa, s több porosz és német rend lovagjának, a Hoff János-féle malátagyógytáp fel—lője a egyedüli gyártójának, Európa legtöbb fejede—me udvari szállítóinak, Bécs, gyarmati: Grabenhof 2. Irda és gyári raktár Bräunerstrasse 8.

Két év óta időnkénti hurut és torokbántalmak—ban szenvedtem, oly annyira, hogy nem voltam képes hangos szót kiiejteni. Bécs első orvosainakai mult évben Gleichenbergbe és Nitzba küldtek. Nitzsból megérkezvén, egy hónap óta az ön kitűnő egészség—sértet használtam. Az ön jó hírneve érdekében nemcsak azt nyilatkoztam, hogy betegségem az ön Hoff János—féle malátagyógytáp—egészségi sörrelől tökéletesen hely—reállott, hanem azóta erős étvággyal bírok és ma—gamat igen jól érzem. Kérem ön, sziveskedjék r—szemre magát tovább használatul 16 üveggel küldeni. Kiváló tiszteltem után maradtam Bécs, 1882. apr. 8.

Maly Ferencz férfi ruhagyár és posztókereskedő tulajdonosa, Mariabiller-strasse 69.

Hivatalos gyógyszerjelentés.

A HOFF JÁNOS-féle malátagyógytáp a hasonlóan a Hoff-féle malátagyógytáp, melyek az itteni helyör—ségi kórházba használatra kiadattak, a gyógyszer—mon kitűnő segítségnek bizonyultak be, a ma—látagyógytáp az idült mellbajú betegek előtt igen ked—vált és kívánt volt, a malátagyógytáp az idültök s az elgyengült emérszói képességűekéi autó és igen kedvelt gyógyszer.

Bécs, 1878. december 13.
Dr. Loeffl, főorvos, Dr. Fortas, törzsovós.

Figyelmeztetés.

A valódi Hoff János-féle malátagyógytáp—ragyogó jelleggel, a feltaláló arcképe—vannak ellátva. Ahol ez hiányzik, az a gyarmati mint hamisított visszaautalando, mert orvosi véle—mények szerint roványanyag hiányosságából az egészségre ártalmas lehet.

Főraktár: Havas Gyula gyógyszerésznél B. Gyarmaton
Stollmann Ágoston Losoncon.
Medveozky Sándor Léván.
Az irgalmasok gyógyszerüzletében Vácott.

488.—1882. sz.

ÁRVERÉSI HIRDETMEY.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közbirró teszi, hogy az ipolyági kir. járásbírószág 2447. sz. végzése által Czallong Mária végrehajtató javára Kovács Pál ellen 800 frt tőke, és eddig összesen 23 frt 50 kr. perkiöltés követelése erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 386 frtá becsült lovak, tohen, üsző, sertések, méhek és gazdasági felszerelések—ből álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2471—1882 sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Kis Csalomian leendő eszközlésére 1882. évi november hó 16 ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik, és ahöz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivattak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. § a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsőron alul is eladatni fognak.

Az árverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. § ában megállapított feltétellel: sze—riat lesz kifizetendő.

Kelt Ipolyzágon, 1882. évi október 31-én.

Malocsay Miklós,
kik. bírósági végrehajtó.

Eladó ház.

B. Gyarmaton a „Klapka“ (kishid) utcá—ban a Szabó János főle ház szabadküz—ből eladó. Bővebb értesítéssel szolgál

6—5 Vannay Ignác b. gyarmati ügyvéd.

B R O G L E J Ö Z S E F

gép és rostalemez-gyára Budapest.

GYÁR: váozl-ut, osztrák államvaspálya közelében. RAKTÁR: váozl-körut, 68. sz. a.

Ajánlja minden gazdasági kiállításra kitűntetett, javított gyártmányát, mint:

TRIEURÓKET változó rostával,

tisztító-gépeket szelölővel, különlegességek malmok számára;

hármaz ekéket, szabadalom-szám 28,466.

Cséplőgép-rosták, lyukasztott és hasított lemezek,

vas, aczél és czinkbűl, valamint mindennemű mezőgazdasági gépek és tárgyak.

Arjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve.

(80—17)